

BEX HOGANOVÁ

OSTROVY
BOURE
A UTRPENÍ

ZMIJE

Zmije

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Bex Hoganová
Zmije – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BEX HOGANOVÁ

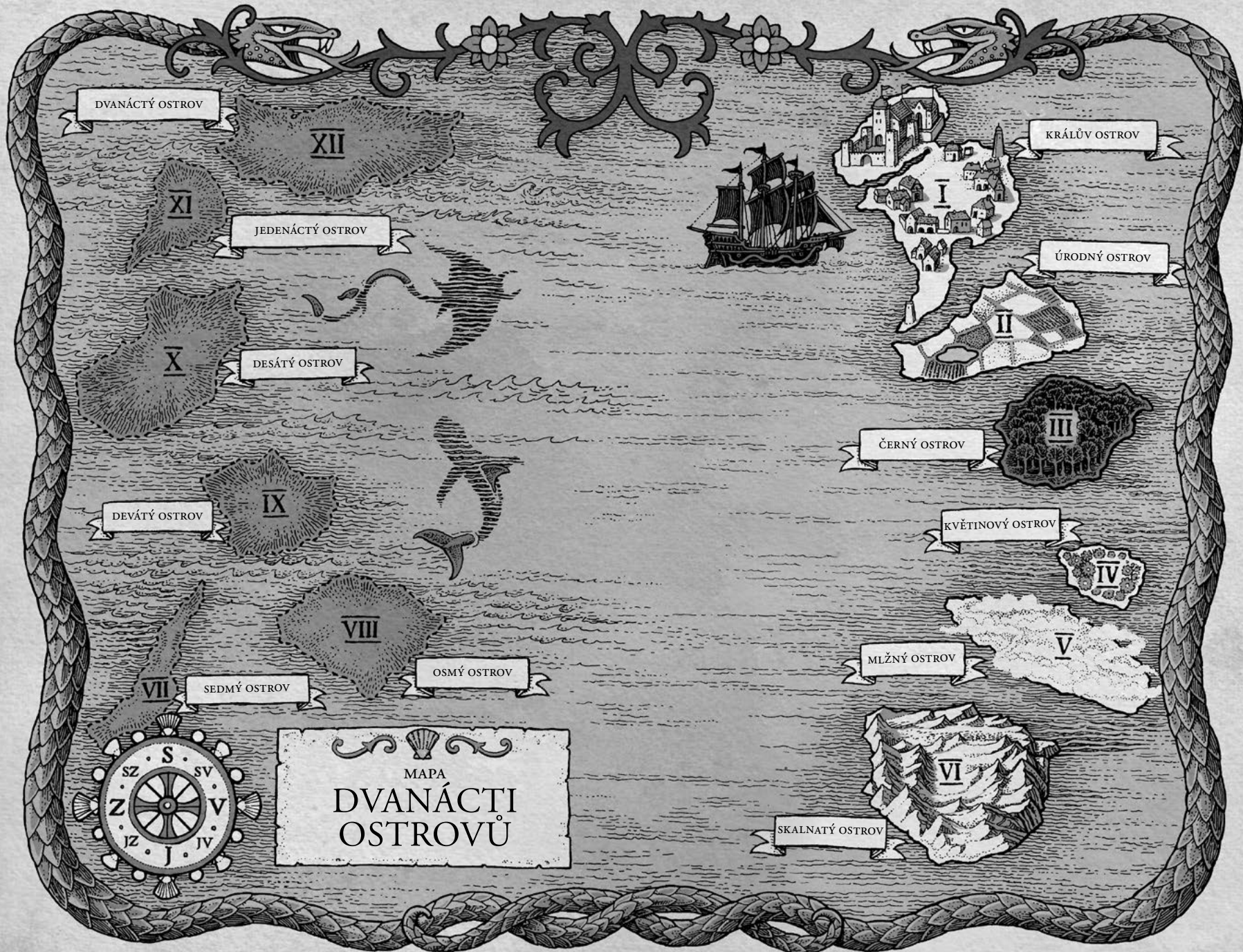
OSTROVY
BOUŘE
A UTRPENÍ

ZMIJE

COO
BOO

Pro Karu a Odette.
Hodíme se k sobě, ne?

DVANÁCTÝ OSTROV

XII

KRÁLŮV OSTROV

XI

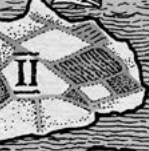
JEDENÁCTÝ OSTROV

ÚRODNÝ OSTROV

X

DESÁTÝ OSTROV

II

DEVÁTÝ OSTROV

IX

ČERNÝ OSTROV

III

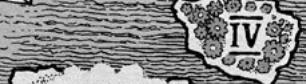
KVĚTINOVÝ OSTROV

VII

SEDMÝ OSTROV

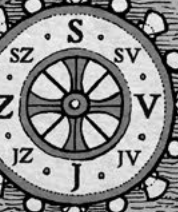
VIII

OSMÝ OSTROV

IV

MLŽNÝ OSTROV

MAPA
DVANÁCTI
OSTROVŮ

V

SKALNATÝ OSTROV

VI

Nepotřebuju toho ptáka pitvat, abych poznala, jak zemřel. Před chvílí jsem viděla, jak naletěl přímo do stěžně, jeho bezvládné tělo pak dopadlo na palubu, a když jsem ho zvedla, cítila jsem mezi prsty jeho roztržitěnou lebku. Smrt ale není to, co mě nezajímá. Já chci vědět, jak žil.

Při prvním řezu začne krev stékat po ptáčkově peří a mně na ruce. Je ještě teplá. Otrů ji. Ne proto, že bych se jí štítila, ale protože potřebuju vidět, co se skrývá pod ní, jeho drobné orgány skryté mezi kůstkami. Předchozí pokusy mě naučily, že musím s tělem zacházet jemně. Jediná chybička a křehké tělíčko se zhroutlí do sebe a uvnitř navždy pohřbí všechna svá tajemství.

Zaklepání na dveře přijde znenadání a poleká mě tak, že povyskočím. Nad nechtěným vyrušením tiše zanařádám, zabalím ptáčka do kusu látky a schovám ho do opodál stojící truhly. Nedbám na to, že by krev mohla prosáknout látkou a ušpinit mi věci. Kdyby mi na tohle přišli, bylo by to mnohem horší.

Otrů si ruce do čista, otevřu dveře jen natolik, nakoľik je nutné, pro případ, že jsem přehlédla nějaký usvědčující důkaz, je to ale jen jeden ze členů posádky a to, že je tu nerad, je přímo očividné.

„Chce s tebou mluvit kapitán,“ řekne.

„Díky,“ odpovím mu a on se spěšně vzdálí.

Už dávno jsem se naučila, že kapitána není radno nechávat čekat, a tak pohledem zběžně přelétnu své šaty

a pátrám po skvrnách. Rychle si vymyju zbytky krve zpod nehtů a vydám se podpalubím k jeho kajutám.

Když je mójím, někteří členové posádky mě pozdraví. Jiní si mě vůbec nevšímají, těžkou hlavu si s tím ale nedělám. Mezi Hady si člověk musí uznání zasloužit a já jsem zatím neudělala nic, čím bych si ho vydobyla.

Tři z nich stojí opodál v hloučku a něco si šeptají. Když kolem nich procházím, otočí se ke mně zády, a tím mě z rozhovoru vyloučí, přesto ale zaslechnu, co si říkají.

„Já slyšel, že na Západě jsou někde ještě pořád mágové, kteří by vám dokázali odtavit maso z kostí jedním jediným slovem.“

Při zmínce o magii mi naskočí husí kůže. Ať už jsou mágové skuteční nebo ne, mnohem radši bych se teď střetla s jedním z nich než s kapitánem, jakkoli jsou podle příběhů krutí.

Před kapitánovou kajutou na mě někdo čeká. Na stráží tu stojí Bronn, nejsmrtonosnější muž z celé posádky. Má vyhrnuté rukávy a já se, seč můžu, snažím nedívat na jeho opálené paže: jsou silné a smrtící, vím ale taky, jak dokážou být jemné. Díky nim jsem se kdysi cítila v bezpečí. Teď slouží jen k ochraně kapitána a k vykonávání jeho nechutných rozkazů. Spolknu hořkost, která se mi nastřádá v ústech během okamžiku.

Když Bronn uslyší, že se blížím, otočí se a téměř nezatelně kývne na pozdrav. „Očekává tě,“ řekne, otevře dveře a mávnutím ruky mi naznačí, abych šla dál.

Kajuta je navržena tak, aby zastrašila zajaté nepřátele, a já na ní nenávidím úplně všechno, obzvláště kusy těl bizarně vystavené ve sklenicích na polici. Ve vzduchu se vznáší pach smrti, což je, předpokládám, záměr.

Za stolem obklopeným poklady, které dokazují jeho nadvládu nad Východními ostrovy, a se svým mořským supem Talonem na bidýlku za zády sedí kapitán.

Můj otec.

Není sám. Po boku mu stojí jeho první důstojník a nejstarší přítel Cleeve, kterému bych měla říkat strýčku, ale moc mi to nejde, protože je to krvelačný chlípák a já ho z duše nenávidím.

Před stolem stojí dva členové posádky a mezi sebou drží spoutanou, těžce zbitou ženu. Poznám v ní jednu z našich nováčků, ačkoli si nevybavuju, jak se jmenuje.

Bronn se tiše přesune ode dveří a postaví se z druhé strany mého otce. Cítím, že to, co se stane v následujících okamžicích, se mi nebude líbit. Pokusím se promluvit co neklidněji. „Přál sis se mnou mluvit?“

Pohled otcova osamoceného oka se setká s mým. Na místě, kde by mělo být to druhé, je změt jizev. Jeho vrásčitá tvář neodhaluje žádné emoce. „Marianne, díky, že ses k nám připojila.“ Říká to, jako by na mě navzdory mému bleskovému příchodu museli čekat. Typické. „Rád bych si vyslechl tvůj názor na záležitost týkající se jednoho člena naší posádky.“

Pokývne na své muže a ti surově přivlečou hadí zajatkyni přede mě. Nemůžu si pomoci, ale ucítím pach strachu, který se mísí s jejím potem a krví.

„Tuhle lůzu,“ naváže otec, „chytili, když kradla vodu ze sudu.“

Moje srdce udělá kotrmelec. Krádež přídělů je hrdelní zločin a nechce se mi ani myslet na to, čím už tuhle ubohou ženu stihli potrestat. Anders, tak se jmenuje. Ulevilo se mi, že jsem si vzpomněla.

„Co máme podle tebe s touhle zlodějkou udělat?“ Ta otázka v sobě nese tolik, že se mi zdá, jako by se celá kajuta začala točit.

Zhluboka se nadechnu s vědomím toho, že se na mě upírají všechny oči v místnosti, čekají na mou odpověď a pátrají po jakékoli známce slabosti. Očima se střetnu s pohledem obviněné. Vidím v něm zoufalství. Naději, že budu shovívavá. Nemůžu jí udělit milost, to je jasné. Napadne mě, že by měla možná za svůj čin zaplatit ztrátou části těla, jíž byl spáchán – snad rukou nebo možná jazykem? Skoro vyprsknu smíchy – pomyslení na to, že bych nařídila něco takového, je absurdní. Celá tahle věc ale k smíchu vůbec není.

„Její zločin je závažný,“ řeknu a doufám, že můj hlas zní tak autoritativně, jak bych si přála, „a nelze jej prominout.“ Podívám se otci do tváře a zahlédnu v ní záblesk triumfu. „Zavřete ji do cely a vysadte ji na první písčíně, kolem které poplujeme. Sama uvidí, jakou žízeň bude mít pak.“

Jakmile vynesu svůj soud, jiskra uspokojení z otcovy tváře zmizí. Selhala jsem. Tohle slyšet nechtěl. Letmo se podívám na Bronna a doufám, že v jeho výrazu uvidím pochopení, obdiv nebo uznání. Jeho obličej je ale jako vždycky kamenný a neodhaluje vůbec nic. Začne ve mně bolestně vřít vztek. Jako by mi záleželo na tom, co si myslí.

Anders vycítí, že je její osud zpečetěn, a začne žadonit, prosit mého otce o odpuštění, vzápětí ji ale jeden z jejích vězňatelů umlčí prudkou ranou do tváře.

Otec se otočí ke Cleevovi. „Udělej to.“

Když Cleeve vykročí zpoza stolu, objeví se mu na tváři krutý škleb. Třemi kroky dojde k vězenkyni a podřízne

jí hrdlo. Talon několikrát mávne křídly, těžko říct, jestli je to výraz souhlasu, nebo odporu. To bleskové rozhodnutí – jeho brutalita – způsobí, že se mi udělá špatně, donutím se ale neuhnout pohledem. Je to koneckonců důvod, proč jsem tady. Anders byla od začátku odsouzena k smrti. Otec jen doufal, že ten rozsudek vynesu já. Dobře ví, že to není poprvé, co jsem přihlížela tomu, jak se někomu z očí vytrácí světlo života – donutil mě k tomu bezpočtukrát. Pořád ale doufá, že pokud podstoupím všechno, co považuje za nezbytné, změní mě to. Nechápe, že já se měnit nechci.

„Uklidte ten bordel.“

Kapitánovi muži okamžitě zareagují a odvečou tělo z kajuty. Nechává za sebou krvavou stopu, jako by naposledy volalo o pomoc. Tu zprávu ale nikdo nevyslyší. Jen ji smažou.

Když zůstaneme v kajutě sami dva, otočí se otec ke mně a já očekávám, že naplno zakusím jeho vztek. On ale neřekne nic, což rozhodně působí ještě zlověstněji. Přeju si, aby se jeho muži vrátili. Když konečně promluví, zní jeho hlas nebezpečně mírně. „Věděla jsi, co po tobě chci.“

„Ano.“ Nemá cenu to zapírat.

„Tak proč, Marianne? Proč neustále vzdoruješ?“

Jak mám odpovědět? Nemůžu přiznat pravdu, rozhodně ne jemu. Nikdy. Ne pokud chci zůstat naživu. Místo toho se pokusím říct mu zhruba to, co by si asi přál slyšet. „Já se snažím, otče. Jednoho dne budu schopná udělovat takové rozkazy, jaké ode mě žádáš.“ Při té lži se mi hlas trochu zachvěje, zdá se ale, že si toho nevšiml.

Přejde k oknu a zahledí se na inkoustově modré moře.

„Pamatuješ se na to, když jsi byla ještě malá? Sedávalas tu se mnou a připravovala jsi lodičky na bitvu, rozeštavovala je na mých mapách. Vždycky jsi roztavila pečetní vosk a pokapala je jím. ‚To je jako krev,‘ říkávalas. Měl jsem tě tehdy ztlouct, protože jsi zničila spoustu papírů. Ale neudělal jsem to. Zdála ses být tak slibná a já byl tak hrdý.“

„Myslím, že mám na prstech ještě pořád jizvy od popálenin,“ řeknu a trochu se usměju.

„A stejně jsi nechala všechen svůj potenciál přijít vniče, až z něj nezbylo nic víc než slabost. Víš přece, co to znamená. Víš, k čemu mě nutíš.“

Samozřejmě že to vím. Můj tichý odpor si vždycky žádal svou daň. Otec mi podá dýku.

„Prosím,“ řeknu, protože to dělat nechci. Znovu už ne. „Slibuju, že se budu víc snažit. Příště...“

„Vezmi si ji.“ Není to jen rozkaz, je to výzva.

Pořád ještě odmítám a snažím se z toho vymluvit. „Kdybys mi dal ještě jednu šanci...“

Otec je během vteřiny u mě, obličej těsně u mého, hrubě si mě k sobě přitáhne. Čepel jeho dýky je příliš blízko mojí kůži. Dýchá rychle, popudila ho moje drzost. Pomalu mi dýku položí do dlaně.

Když o krok poodstoupí a opře se o hranu stolu, roztrěsu se. Není úniku. Nikdy není.

„Udělej to.“ Hlas se mu chvěje vzrušením.

Tváře mi zrudnou hanbou, když čepel přiložím k měkké dlani. Na kůži se mi okamžitě objeví korálky krve, které se řinou po pokožce a kapou dolů na podlahu.

„Vidět tě tohle dělat mi nedělá žádnou radost,“ řekne otec, ačkoli jeho sadistický úsměv svědčí o opaku. „Je to ale pro tvé vlastní dobro.“

Říká to pokaždé, když mě donutí očistit tělo od slabosti a nerozhodnosti. Dřív jsem mu věřila. Teď prostě dělám, co musím, abych přežila.

Moc to nebolí, ne doopravdy, protože stačí jen trocha krve. Jen malá ranka. Jen taková, aby mi připomněla jeho autoritu. Jen aby mě ponížila. Poslouchám jeho obvyklý projev o tom, jak se mě snaží chránit, jak jsem svým vlastním nejhorším nepřítelem a jak bych si mohla ušetřit spoustu bolesti, kdybych ho poslouchala. Zakončí ho stejnými slovy jako vždycky...

„Jsme válečníci, Marianne. A válečníci nejsou slabí.“

Přiblíží se ke mně, aby si vzal zpátky dýku, a mně se udělá špatně z toho, jak určitá část mě neustále touží po jeho uznání a chce se vrátit do doby, kdy jsem ho obdivovala. Před tím, než jsem se ho začala bát. Ustoupí zpátky, odvrátí se ode mě a já nenávidím, jak bezcenná si kvůli tomu najednou připadám. Tak nicotná.

Sáhne do jedné ze svých truhliček a vytáhne z ní hromádku látky, kterou mi podá. „Ty jsou pro tebe.“

Zmateně si od něj dar převezmu a dávám pozor, abych ho neušpinila od krve. Tohle není hadí úbor, ne, dárek je sametově hladký a jasně tyrkysový. Když látku rozprostřu, uvidím, že jsou to šaty, které by se od těch, jež mám na sobě, nemohly lišit víc. Bohaté vyšívání připomíná mořské vlny a výstřih i rukávy jsou zdobené perlami. Nedokážu si představit oděv, který by se na loď hodil méně.

„V nejbližší době očekáváme vzácnou návštěvu. Byl bych rád, kdybys na našeho hosta udělala dojem. Dokážeš to?“

„Samozřejmě.“ Konečně rozkaz, který opravdu můžu poslechnout.

„Dobře. Běž se převléknout. Pošlu pro tebe později.“

Dovolil mi odejít, a tak se otočím k odchodu. Dávám přitom dobrý pozor, abych neuklouzla na krvi před sebou.

Nutně potřebuju na vzduch, a tak zamířím na palubu. Jak se proplétám mezi Hady, kteří voskují palubu, aby dřevo ochránili před hnilobou, popadne mě poryv větru za sukni a ta se přede mnou vzedme. Šaty jsou nepraktičnost, se kterou jsem se smířila už dávno. Každému dávají najevo, že oficiálně ještě nejsem součástí posádky. Nikdy jsem ale v šatech neviděla nikoho jiného, a tak si myslím, že je to další způsob mučení, který si pro mě otec vymyslel. Nikomu kromě mě nevadí, že je neustále vláčím kalužemi, které se na palubě přirozeně dělají, a že mám sukni v jednom kuse promočenou. Už se nemůžu dočkat, až tyhle šaty vyměním za ty ještě nepraktičtější. Zírám nahoru mezi ráhnoví, do světla které se odráží od harpuny na hlavním stěžni, a na tu dálku nedokážu rozpoznat ani muže od žen. Tolik toužím svléknout tyhle mizerné hadry a připojit se k nim.

Dlaň mě pálí a já zatnu ruku v pěst s nadějí, že si mojí nejnovější potupy nikdo nevšimne. A taky že ne. Popravdě mi nikdo nevěnuje příliš pozornosti. Občas není těžké uvěřit, že jsem na téhle lodi neviditelná.

Smrt Anders mnou otrásla, ačkoli není ničím novým. První popravě jsem přihlížela, když mi bylo šest. Všichni se shlukli u kormidla a atmosféra byla tehdy tak hrozivá, že i já jako dítě jsem pochopila, že je něco strašně špatně.

Z vězení přivlekli nějakého muže. Očividně už tam nějakou dobu strávil. Byl v zuboženém stavu: vychrtlý, zbitý a špinavý. Vítr ke mně přivál jeho puch a mně se navalilo.

Kapitán se tyčil nad tím shrbeným chudákem a vyprávěl nám o jeho zradě. O tom, jak nezvládl splnit úkol, který mu byl svěřen. Nechápala jsem plně, co se to děje, dokud toho muže nepopadl a nepodřízl mu hrdlo. Vždycky to bylo hrdlo. Můj otec si potrpí na surovou smrt. Muž padl na kolena a pak se převrátil dopředu, krev vyvěrající z rány vytvořila kolem jeho těla podivnou svatozář smrti.

Neviděla jsem tehdy kapitána trestajícího neposlušného člena posádky. Viděla jsem svého otce vraždit neozbrojeného muže. A rozplakala jsem se.

Byla to nesprávná reakce. Otec zuřil, protože jsem ho zklamala a ponížila zároveň. Následovalo několik trestů, z nichž nejhorší bylo uklidit vysrážené svinstvo, které zůstalo na palubě poté, co tělo hodili do hlubin moře. Koho by napadlo, že šaty dokážou vsáknout tolik z člověka?

Možná to je ten důvod, proč si to pamatuju. Stojím na stejné části paluby jako tehdy a vidím místo, kde kdysi ležely důkazy té vraždy a vsakovaly se do dřeva naší lodi, i když teď už tam nic vidět není. Musela jsem podlahu třít a drhnout, dokud z paluby nezmizely všechny nachové skvrny, šaty si ale svou jizvu vysloužily natrvalo. I teď mám dojem, jako bych cítila kovový zápach krve, a tak popojdu dál a nechám minulost tam, kam patří. Viděla jsem od té doby přece umírat spoustu lidí. Až příliš.

Podívám se dolů na ledovou černou vodu, hrob mnoha námořníků, a napadne mě, proč by si někdo vybral nepokojné vlny místo pevné země. *Pannina odplata*, loď mého otce, klouže vlnami bez obtíží. Je to tichý predátor obávaný všemi obyvateli Východních ostrovů. Zrádné moře pro ni žádný velký problém nepředstavuje, viděla jsem ale, co se během bouří stává s menšími loděmi,

a vím, že oceán dokáže být stejně nemilosrdný jako kterýkoli jiný vrah. V hlubinách číhá jeho vlastní armáda, krutí zabijáci skrytí v temnotách, kteří vyčkávají na svou příležitost udeřit. Vodní obludy loví veškerou kořist včetně člověka a nejednu loď už pohltili obří hadí žraloci.

V jedné ze svých nejstarších vzpomínek se bezmocně otáčím pod hladinou, vlny mi hází končetinami a voda mi plní plíce. Cítím její tíhu. Tu nesnesitelnou, neproniknutelnou temnotu. Nepamatuju si, jak jsem do moře spadla nebo kdo mě pak vylovil, ten strach je ale tak hmatatelný, jako by se to stalo teprve včera. Když se na něj pokusím zapomenout, mé sny mi ho zase připomenou.

Pokud je *Panna* mým vězením, je oceán mým žalárníkem.

Je nemyslitelné, aby tohle kterýkoli Had cítil. Abych se já, dcera Zmije, bála vody? Je to má největší hanba a mé nejhorší selhání. Byla jsem koneckonců k tomuhle účelu zrozena.

Ať se mi to líbí, nebo ne.

Zaryju nehet do dřeva jednoho z ráhen a chci tak přenést svou bolest i na loď, chci, aby trpěla se mnou.

Jedinou útěchou mi je, že v sedmnácti mám vstup do řad Hadů teprve před sebou, a nejsem tak povinna sloužit ani svému otci, ani králi. Do mých osmnáctých narozenin zbývá ale už jen několik týdnů, a jakmile budu plnoletá, čeká mě Zasněžení, během nějž budu muset splnit řadu zkoušek, abych se nakonec mohla přidat ke svému otci a jeho mužům. Stanu se vražedkyní s královským pověřením, stejně jako všichni z otcovy padesátičlenné posádky. Každý z nich je dokonale vycvičený zabiják.

Kdyby to celé nebylo tak děsivě opravdové, nejspíš bych se tomu zasmála.

Ne že bych si nevážila Zmije a posádky, které velí. To ano. Před mnoha stoletími jmenoval král Východu první Zmiji a přiřkl jí úkol velet královské flotile a bránit Dvanáct ostrovů před hrozbami z Velkozemě daleko za mořem. Zmije se zodpovídá pouze králi a její přítomnost je natolik děsivá a odstrašující, že si nikdo, kdo je při smyslech, nedovolí zpochybnit její autoritu na moři. Během mnoha let bitev, které zuřily mezi ostrovy a Velkozemí, dovedly Zmije královskou flotilu ke konečnému vítězství, a tak všechno bylo, jak má.

Čas plynul, a protože Velkozemě již nepředstavovala hrozbu, obrátily se Východní a Západní ostrovy proti sobě. Zmije se stala nejvražednější zbraní krále Východu,

prostředkem, který dokázal zlikvidovat kohokoli, kdo ho ohrožoval. Ačkoli od války uplynulo už mnoho let, stala se Zmije symbolem strachu a je známo, že její muži neváhají udělat cokoli, jakkoli nepříjemné to je, co pomůže udržet mír na Východních ostrovech.

Takže ano, můj otec je sice krutý, má k tomu ale dobrý důvod. Chráníme Ostrovy. Chráníme i jejich obyvatele. A já musím najít způsob, jak se smířit s násilím, pokud jim mám sloužit tak, jak chci a jak musím.

Jen nevím, jak to udělat.

Koutkem oka zachytím pohyb, který mě donutí podívat se nalevo, kde plavčík Toby zápasí s lanem. Je momentálně jediným dítětem na *Panně*, přidal se k nám, když jsme naposledy kotvili na Prvním ostrově před šesti měsíci. Otec jen zřídka strpí děti na palubě a nejsem si tak docela jistá, proč udělal výjimku zrovna u Tobyho, protože nemá k plavbě ani trochu vlohy. Dojdu k němu a ukážu mu, jak uvázat uzel, o který se snaží. Nic neřekne, ale než odpeláší pryč, nervózně se na mě usměje. Málomluvný kluk.

Zatímco se za ním dívám, všimnu si, že na mě zírá lodmistr Ren. Usměju se na pozdrav, on se ale jen zašklebí a pak se vrátí ke křížovému stěžni. Málomluvný muž.

Při tichém zaskřípání paluby se ohlédnou, když ale uvidím, kdo to je, okamžitě se uvolním.

Grace, jediná z Hadů, kterou kdy ráda vidím. Uniforma jí padne jako ulitá a poskytuje tak jejím pohybům naprostou svobodu. Nemá u sebe žádné zbraně, protože samotné její tělo je zbraň – hbitá, silná, smrtící. Stojí vedle mě a s pochmurným výrazem hledí na moře.

Když nepromluví, pokusím se nepříjemné ticho vyplnit já. „Děje se něco?“

Nakloní hlavu a vypadá u toho trochu jako panter. Její neuvěřitelně černé oči se zadívají do mých, které mají spíš barvu bláta. „Slyšela jsem o Anders.“

Pokrčím rameny.

„Nezabilas ji.“

Snad už po sté začnu přemítat nad tím, co si o mně Grace asi myslí. Je o sedm let starší než já a je také nejuznávanější ženou v celé posádce. Mnoho let mě trénovala v boji a ví naprosto přesně, čeho jsem schopná a jak moc se držím zpátky – přesto ale neřekne nic. Ani jednou neprozradila otcí, že jsou mé schopnosti mnohem lepší, než předstírám. Má snad podezření, že raději léčím, než zabírám? Dokáže v mém srdci vycítit nedostatek ochoty vraždit? Nebo si snad stejně jako otec myslí, že se časem naučím být jednou z nich, královým zabijákem? Je téměř jako moje sestra, dokud se ale bude zodpovídat kapitánovi, nemůžu jí plně důvěřovat. Nemůžu plně důvěřovat nikomu z nich.

„Prý budeme mít návštěvu,“ řeknu, a dost okatě tak změním téma.

„Je to tak. Měla by ses jít připravit.“

Ukážu jí ty odporné šaty. „Vidělas, co si mám vzít na sebe?“

Zvedne jedno obočí a šaty si ode mě vezme. „Tak pojd. Pomůžu ti.“

Po cestě na dolní palubu se na ni znova úkosem podívám.

„Takže na koho že to musím dnes udělat dojem?“

„Kapitán ti to neřekl?“ Vypadá překvapeně. „Evidentně nás svou přítomností poctí sám princ Torin. A ještě než se zeptáš – nemám sebemenší ponětí proč.“

Královská návštěva? To jsou mi novinky. Když otec potřebuje zavítat ke dvoru nebo obdržet nové rozkazy,

vždycky zakotvíme na Prvním ostrově. A vždycky se tam vydává sám. Nikdo z *Panny* s ním nechodí, protože král si své záležitosti vyřizuje raději v soukromí. Pokud je mi známo (a musím přiznat, že toho o těchhle věcech vím jen málo), nezná některé z temnější rozkazů svého otce dokonce ani sám princ. Zajímalo by mě, čím nápad tahle návštěva byla. Otcův, nebo králův? A proč zrovna teď?

Zdá se, že se toho o princovi moc neví, vytvořil si kolem sebe docela tajemnou auru. Někteří říkají, že je to zbabělec, který se neustále schovává, a tak špiní jméno svého otce, jiní zase, že je to učenec, který zasvětil život knihám. Slyšela jsem dokonce klepy o tom, že tajně pod skrytou identitou proti svému otci bojuje a že se mnoho let vůbec neviděli. Ať už je pravda jakákoli, jedno je jisté: princ se na veřejnosti ukazuje jen zřídkakdy. A teď se chystá sem. Nevím, co má můj otec za lubem, ale nejspíš to nebude nic dobrého.

Jakmile dorazíme do mé kajuty a zavřené dveře za námi vykouzlí falešný dojem bezpečí, trochu si oddychnu.

Je to tu stísněné. Prostor podél celé jedné zdi zabírá lůžko a je tu jen pár dalších kusů nábytku. Ostatní předměty v místnosti bych dokázala spočítat na prstech jedné ruky: oblečení, nůž, truhla, lavor a nočník.

A teď ta nová róba.

Mrsknu ji na zem a plácnu sebou na palandu. Grace se předkloní, aby šaty sebrala, a protáhne obličej.

„Odkud kapitán vyhrabal tyhle?“

„Tak na to se neodvažuju ani pomyslet.“ Možná patřily ženě, kterou si pozval do své kajuty, když jsme poslední kotvili. Možná je stáhl z něčí mrtvolky. Ať tak nebo tak, nechce se mi o tom moc přemýšlet.

Grace šaty oprašuje s pobaveným výrazem. „Víš ale, že budeme potřebovat víc než jen nové šaty, abychom z tebe udělali dámu, že jo?“ Štouchne mě do žeber.

S předstíraným rozhořčením si povzdechnu, nakonec se ale zvednu z postele a postavím se. Ať už to mám za sebou.

Grace mi pomůže se obléknout. Zjistíme, že róba má spoustu vrstev, které vytváří nabíranou sukni a živůtek s hlubokým výstřihem tak těsný, že se stěží můžu nadechnout.

Když mi upravuje stuhý na zádech, zatoulám se ve vzpomínkách k dobám, kdy tu se mnou trávila o samotě mnohem víc času. Byla jsem tehdy ještě malá a ona byla jednou z mála, kdo si mě všímal. „Pamatuješ se na ty příběhy, které jsi mi kdysi vyprávěla?“

Grace jednu ze stuh pevně utáhne. „Jaké?“

„O kouzlech. O Mázích.“

Tolik jsem si přála věřit, že byly skutečné. Možná to ještě pořád chci.

Odmílí se. „Ale jo. Jak sis na to vzpomněla?“

Pokrčím rameny. Ačkoli podle učebnic dějepisu opusťtila magie Východ již před stoletími, je stejně tak dobře možné, že nikdy neexistovala a jen se o ní mluvilo. Já ale vždycky hltala jakoukoli zmínku o kouzlech, milovala jsem útěky do světa legend zabydleného mytickými stvořeními, jako by mě snad nějak mohla ochránit před realitou.

„Překvapuje mě, že si to pamatuješ.“

Zmlknu. „Nemám na výběr zrovna hromadu šťastných vzpomínek.“

Grace se zlehka dotkne mé paže a opře mi bradu o rameno. „Byly to jenom pohádky, kterými jsem se tě snažila uspat. Moc na ně nedej.“

Můj úsměv ochabne. Trochu jsem doufala, že mi nějaký z těch příběhů poví teď, aby mě ukonejšila, ale to, jak je zavrhla, mě zabořilo.

Odkášlu si a změním téma. „Možná bych se měla trochu učešat, co?“ Popadnu jednu ze svých loken.

„Tvoje vlasy vypadají dobře tak, jak jsou,“ odvětví Grace, já ji ale ignoruju a místo toho se snažím donutit zacuchanou hřívou ke spolupráci a vytvořit z ní na vršku hlavy cosi, co považuju za nelichotivou hroudu.

„Co říkáš?“ kývnu na Grace, ale neodpoví mi. Ačkoli stojí za mnou, cítím změnu v její náladě a zamračím se. „Co je?“

„Nic,“ odvětví až trochu moc lhostejně. „Jen si myslím, že by sis měla nechat vlasy rozpuštěné. Přece jen to tak vyžaduje tvůj otec a rozhodně ho nechceme naštvat, ne?“

To je pravda. Rozpuštěné vlasy jsou podobně jako šaty jen další připomínkou toho, že oficiálně ještě nepatřím mezi členy posádky. Jen když jsem sama, občas si vlasy svážu dozadu a užívám si, že mi pro jednu nepadají do očí.

Grace se postaví přede mě a na chvíli má podivný, vzdálený výraz, pak se ale okamžitě začne zase soustředit. „Na tohle si teda kapitán stěžovat nebude,“ řekne se spokojeným úsměvem.

„Díky.“ Bez ní bych se pravděpodobně ještě teď topila v té spouště látce.

Sedíme spolu na závěsném lůžku, lehce se pohupujeme a ona mě zaskočí tím, že vezme mou ruku do své. To gesto se zdá podivně mateřské a na jednu pitomou chvíli mám dojem, že se rozbřečím. Rozptýlím se tím, že očima sleduju obrysy bílých skvrn na její kůži. Nedosta-

tek pigmentu jí na rukách vytváří maličké ostrůvky. Má je i na pažích, už dřív jsem je zahlédla vykukovat z rukávů. Když jsem byla mladší, představovala jsem si, že má na těle celou mapu. Svůj vlastní svět.

„Nejspíš bys měla začít trénovat intenzivněji,“ nadhodí.

Nic na to neodpovím, protože ani všechny tréninky na světě nemůžou vyřešit mé problémy.

„Jo a Marianne? Asi není na škodu věřit v kouzla.“

„I když jsou jen součástí nějakého hloupého příběhu?“

Grace se na mě šibalsky zašklebí. „Takové příběhy nejsou.“

Když odejde a já nemám na práci nic lepšího než čekat, až mě zavolají, vytáhnu mrtvého ptáčka. Jakmile truhlu, kam jsem ho skryla, otevřu, zápach se mi zahryzne do hrdla. Tělíčko se už začalo rozkládat a jiskra života, která se v něm ještě držela, dokud bylo teplé, je nenávratně pryč. Ten mě už nic nenaučí. Sakra. Otevřu okénko, na tvář mi dopadne sprška vody a přenechám tělíčko oceánu. Možná z něj nakonec bude chutná jednohubka pro nějakou hladovou hlubinnou potvoru, takže jeho smrt nepřišla nazmar.

Vím, proč Grace chce, abych trénovala víc. Myslí na mé Zsvěcení. Tajný rituál je pro každého člena posádky jiný. Jednou jsem se jí zeptala, co můžu čekat. Než odpověděla, na chvíli se odmlčela.

Nesmíš se ptát. Já odpovédět. Můžeš jen selhat, nebo uspět. Tak to je.

To, že jí moje Zsvěcení zjevně dělá obavy, mi na sebevědomí moc nepřidalo. Ona se nebojí ničeho.

Osobně nevím, z čeho mám větší strach: jestli ze Zsvěcení, nebo z toho, co přijde po něm. Jak dlouho bude

trvat, než dostanu svůj první úkol? A co pak? Budu muset někoho zabít? Mohlo by se to stát. Dokázala bych to. O to se Grace postarala. Měl by být život ale brán na tak lehkou váhu? Může ho ukončit rozmar jediného člověka?

Jedna věc je ale vyhybat se otcovým rozkazům teď a jiná vzpouzet se mu jako kapitánovi, který přebírá rozkazy od krále.

Podívám se na řeznou ránu na své dlani. Možná měl otec pravdu. Možná jsem příliš slabá.

Moje mysl se odpláží od těch myšlenek a místo toho se vrátí k nadcházející návštěvě prince. Vzhledem k nekončné rozlehlosti oceánu je tohle skutečně podivné místo na setkání.

Jsme blízko neviditelné hranice, která odděluje Východní vody od Západních. Je to hranice, kterou nikdy nepřekračujeme – Západní ostrovy nepodléhají králi ani komukoli jinému a od doby, kdy válka narušila jednotu Dvanácti ostrovů, se ty Západní proměnily v ruiny. Zbývají z nich jen příběhy předávané šeptem z generace na generaci vyprávějící o bezpráví, zuřivých klanech a zlých stvořeních z hlubin. Říká se, že na Západě přebývají poslední z mágů, kteří se dnes oddávají krutějším kouzlům než v dobách, kdy stáli po boku krále. Legendární mořská monstra vyvolávají strach v srdcích i těch nejotrlejších námořníků, ačkoli nejsou ničím jiným než pouhým mýtem. Všem se bude dýchat o trochu volněji, jakmile budeme od západních vod dál.

Tedy až na mě.

Už dlouho mě to, co leží za hranicí, neodolatelně přitahuje. Od malíčka jsem po Grace chtěla, aby mi vyprávěla příběhy o Východu a Západu. Tajemství obestírají-

cí zapomenutých Šest ostrovů mě láká stejně silně, jako jiné odpuzuje, a naplňuje mě touhou vrhnout se do neznáma. Předpokládám, že spíš než z hrdinství ten pocit pramení z mé touhy prchnout. Protože mám ale takové pohnutky jen já, dobře chápu, jak vypočítavé od otce bylo pozvat prince Torina právě do těchto neklidných vod. Snaží se ho zastrašit. Nechce se mi ani pomyslet na to, jakou roli mám v tom setkání sehrát já.

Až za několik dalších hodin se ozve zaklepání, které mě z kolotoče myšlenek vysvobodí. *Panna* se před chvílí přestala pohybovat, a tak vím, že jsme spustili kotvu. Když otevřu, stojí za dveřmi Bronn a na chvíli se na mě podivně zadívá. Trochu mě to zmate, pak si ale vzpomenu, že mám na sobě nové šaty. Bezpochyby se snaží potlačit smích.

„Co chceš?“ Ani se nepamatuju, kdy naposled přišel Bronn ke mně do kajuty.

Nakonec se mu podaří najít ztracenou řeč. „Princ Torin se blíží. Máš se dostavit na palubu.“

„To mám teda kliku,“ ujede mi. Nedokážu potlačit sarkasmus. Když se Bronn ani nepohne, dodám: „Klidně můžeš jít. Trefím sama.“

Dál nic neříká a jen tam stojí s výrazem tak znuděné lhостejnosti, že se našťavaně protáhnu kolem něj, neschopná skrýt svoje podráždění. Odkdy potřebuju doprovod na palubu *Panny*? Jde hned za mnou, ale nevšímám si ho. Hradba ticha, která je mezi námi už dlouho, je teď silnější než kdy jindy.

Je to poprvé, co hostíme na *Panně* královskou návštěvu, takže si nejsem úplně jistá, jaký uvítací výbor jsem očekávala. Rozhodně ale ne tenhle. Když dojdu na palubu, uvidím posádku nastoupenou v několika úhledně

vyrovnaných řadách. Mají na sobě kompletní uniformy: černé haleny a kalhoty překryté stejně černými plášti, které mají v pase pečlivě přepásané. Na hlavách mají kápě. Otec je připraven přivítat prince, Cleeve a Ren hned za ním a kousek od nich stojí Grace. Ačkoli s Hady žiju na jedné lodi, pochopím z pohledu na obřadně nastoupenou posádku v celé její smrtící kráse strach, který musí vyvolávat v srdcích našich nepřátel. A dost možná i spojenců.

Když se přiblížíme, otec vzhledne a s úlevou odhadnu, že ho můj zjev potěšil. „Marianne, tady tě máme. Vypadáš nádherně, dcero.“ Mluví hodně nahlas a já pochopím, že jeho slova nejsou určena mně. Patří posádce.

Očekávala jsem, že můj zjev vyvolá všeobecné pobavení, možná dokonce i tu a tam nějaké to uchechtnutí, soudě podle toho, jak několik mužů civí, má ale úplně opačný účinek.

„Děkuji, kapitáne,“ řeknu a snažím se tak dát najevo, že se hodlám chovat slušně. A taky musím, protože k naší lodi právě přirazila jiná, téměř stejně tak velká, s modrozeleným královským praporem vlajícím vedle vlajky Východních ostrovů. Loď je tak nádherně jasná, jako by měla jen zdůrazňovat temnotu, která trvale obestírá *Pannu*. Tedy s výjimkou mě samotné. Dneska v těch stupidních šatech vyčnívám jako maják.

Ren a Cleeve předstoupí, aby zachytili lana hozená královským kormidelníkem a přitáhli loď tak těsně k sobě, aby návštěva mohla přejít na naši palubu. Nejprve se na *Pannu* nalodí několik členů královské stráže s kopími obřadně přitisknutými k hrudi. Nedokážu se neusmát nad tím, že kdyby mělo mezi nimi a otcovými cvičenými zabijáky dojít k potyčce, neměli by sebemenší

šanci. Zajímalo by mě, jestli si princ Torin uvědomuje, jak zranitelný tu je.

Pak vkročí na palubu on. Představovala jsem si někoho staršího, možná trochu při těle ze všeho toho přepychu a sezení. Snad trochu arogantního. Muž, který se k nám blíží, je ale asi tak v mém věku, je dokonale oblečený a jeho silné štíhlé tělo napovídá, že do nečinného pasažéra na lodi má dost daleko. Kráčí s pýchou odpovídající jeho postavení, a ačkoli je jeho pohledná tvář napjatá, dokážu si představit, že se u dvora těší velké oblibě. Především mezi ženami.

„Princi Torine,“ řekne otec, postoupí kupředu a zkrčí ruce na hrudi, aby tak vzdal členovi královského rodu hold. „Vítejte na palubě *Panny*.“

„Je mi ctí, kapitáne Adlere,“ odpoví Torin sametově medovým hlasem. „Každý den se mi nepoštěstí dostat pozvání na nejobávanější loď v našich vodách.“

„Jsme rádi, že jste pozvání přijal.“ Nikdy jsem neviděla otce tak šarmantního – až dodnes jsem si neuvědomovala, že nějaký šarm vůbec má. „Dovolte mi představit vám mého palubního mistra Cleeva a mého loďmistra Rena. A tohle je Bronn. Můj nejlepší zabiják.“

Po očku se podívám na Grace, abych zjistila, co říká na to, že ji otec tak veřejně opomíná. Je přece jedním z nejstarších členů posádky. Její tvář neprozrazuje nic, mám ale podezření, že tohle není poprvé, co s ní můj otec jedná, jako by byla méněcennější než ostatní. Ať je jakkoli brilantní, má jednu fatální chybu. Je to žena. Všechny ženy na palubě musí bojovat rychleji a pracovat usilovněji, aby si vysloužily stejné uznání jako muži, a já lépe než kdokoli jiný vím, jak nízké mínění o nás otec má.

Princ Torin zdvořile kývne na každého, kdo je mu představen. „Je mi ctí se s vámi setkat, ačkoli vaše pověst vás samozřejmě předchází. Kde je ale má zaslíbená?“

Zírám před sebe a čekám, že se z lodi za ním vynoří krásná a elegantní žena, která se spěšně omluví za svůj pozdní příchod. Nikdo se ale neobjeví. A když se otec s falešným úsměvem na rtech otočí ke mně, dojde mi, že nikdo nepřijde. Protože tím myslí mě.

Večere jde z diplomatického úhlu pohledu dobře, já si ale nedokážu vychutnat jídlo, které mám před sebou, ať je jakkoli honosné, a i kdybych se rozhodla vypít všechen rum na světě, nedokázal by zklidnit mé myšlenky. Ne že by mi dovolili rum aspoň ochutnat. Otec mě drží zkrátka, zřejmě proto, aby zajistil, že se budu chovat, jak mám. Musí mu být totiž jasné, jak se po tom přepadení ze zálohy cítím.

Od chvíle, kdy mi na krk navlékli tuhle smyčku, jsem se snažila zachovat klid. Protože pokud se budu vzpouzet, pokud vyslovím nahlas, co si myslím, pokud budu na otce křičet, že nejsem nějaký zatracený majetek, se kterým může obchodovat, pak se ta smyčka utáhne a připraví mě o život. Takže tu tiše sedím, hraju svou roli a mezitím v mém nitru hoří vztek tak žhavý, že mi spaluje vnitřnosti.

Netušila jsem, co od prince Torina čekat, a když jsou naše prázdné talíře odneseny, aby uvolnily místo zákuskům, nevím o něm pořád zhora nic. Chová se přesně tak, jak by se princ chovat měl, se všemi hovoří jako se sobě rovnými, a ne jako s poddanými, a ke mně se chová přiměřeně pozorně. Jaké to mám nádherné šaty. Jak podtrhují mou krásu. Jak bude celý První ostrov z nadcházejících zasnub nadšený.

Ani jedno ze slov, které dnes večer vyslovil, však nezní upřímně či nefalšovaně. Je to, jako by hrál sám sebe, a třebaže ostatní možná obalamutil, mě nepřesvědčil ani na okamžik.

Tupé pulzování v dlani mi připomene, že otec sleduje každický můj pohyb, i tak se ale musím snažit ze všech sil, abych se dokázala dál usmívat. Jen jedna osoba u stolu vypadá tak nešťastně, jak se cítím já, a to osobní strážce prince Torina, který ačkoli je princovi věkem i výškou podobný, doprovází každý z jeho falešných úsměvů upřímným zamračením. Nemám mu to za zlé – nejspíš správně tuší, jak málo tu svého pána dokáže ochránit.

Když už není nic víc k jídlu a číše se znovu naplní, je jasné, že moje přítomnost nadále není nutná. Omluvím se a vytratím se. Kvůli své narůstající panice a kosticím korzetu téměř nemůžu dýchat, a když se vypořádám na palubu, doběhnu na příď a tam se svalím na zem. Otec mě touhle lští zaskočil zcela nepřipravenou. Jak je možné, že to se mnou nejprve neprobral? Je to snad trest za to, že jsem nedokázala přikázat, aby Anders zabili? Nebo mu na mně skutečně záleží tak málo, že je mu moje budoucnost naprosto ukradená? Cesta, kterou jsem se měla vydat, byla možná trnitá, aspoň jsem ji ale znala a celý život jsem se snažila být pro ni dost dobrá. A vždycky jsem si myslela, že až jednou přijde na vdávání, budu mít v celé věci aspoň nějaké slovo. Vždyť budu jednou kapitánka.

Podívám se směrem k figuře připevněné k nejzazšímu konci přídě. Je to žena vyřezaná z toho nejčernějšího dřeva na světě, naklání se dopředu, šaty a plášť jí vlají ve větru a kolem pasu má uvázané lano. Hrud' má pomalovanou šarlatově, krvácí jí srdce. Je to panna, po které je loď pojmenovaná. Je to moje matka. Otec o ní nikdy nemluví, jen jednou své pravidlo porušil a světil se mi s tím, že ji velmi miloval. Když byla krátce po mém porodu zavražděna, nechal figuru vyrobit ze dřeva nočního srdce

z černých lesů Třetího ostrova a přejmenoval loď. Tenhle oddaný čin mě přiměl věřit, že otec chápe sílu pravé lásky a bude jednou chtít to samé i pro mě. Očividně jsem se mýlila a teď vidím ženu připoutanou k lodi v novém světle. Neuniknu z *Panny* o nic víc než ona. Mám s tím kusem dřeva víc společného než kdokoli jiný na palubě. Paráda.

Slyším, že se někdo blíží, a tak vzhlednu. Bronn opustil hostinu. Stojí poblíž zábradlí, dívá se na moře, chová se záměrně nepřístupně, je ale dost blízko na to, aby mě mohl hlídat. Nejspíš se má ujistit, že neprovedu nějakou nepředloženost. Otec si nemůže dovolit ztratit tak cenný obchodní artikl.

„Tys to věděl?“ zeptám se ho a nejsem schopná skrýt vyčítavý tón, ačkoli je to dlouho, co jsme byli něčím, co by se snad dalo nazvat přáteli.

„Kapitán nám říká jen to, co je nezbytně nutné.“

„A co já?“ obořím se na něj. „Řekne někdo mně, co je nezbytně nutné? Třeba ty?“

Neříká nic, je netečný k mé bolesti a já se frustrovaně odvrátím. Byla doba, kdy by mi Bronn pověděl všechno, a jeho mlčení je teď o to bolestnější.

Bylo mi teprve pět, když se přidal k posádce *Panny*. Otec ho našel v docích, byl to sirotek, který přežíval díky krádežím z lodí. Měl velký potenciál a otec viděl příležitost přetavit mladého zlodějčka v zabijáka. Vzal ho na palubu jako plavčíka. Bronn rychle zahanbil polovinu posádky tím, jak hbitě se dokázal pohybovat po stěžních a ráhnoví. I když byl o tři roky starší než já, nevadilo mu, když jsem neustále chodila za ním. Sedával se mnou celé hodiny a trpělivě mě učil ty nejkomplicovanější uzly. Zbožňovala jsem ho.